

συνεχῶς τῇ διάνοιαν ἀρδῆν.
 χρῆζομεν γὰρ οἱ πάντες ἀν-
 θρωποι ταύτης ἔχῃ ἥτιον,
 ἢ τὰ δένδρα τῶν ὑδάτων.
 ἔτε γὰρ ἐκείνα δλωάντα
 ἐκφέρειν οὐτὸ καρπὸς, μὴ
 πίνοντα δὲ τῶν ῥιζῶν,
 οὔτε ἡμεῖς πολυμήτοις
 καρπῆς τῆς δόσεβείας δυ-
 νησόμεθα βρῦειν, μὴ τῆς
 προσδουχῆς ἀρδόμενοι.
 δι' ὅπερ χρῆ καὶ τῆ κλίνης
 ἀπανισαμύξας φθάνειν αἰεὶ
 τὸν ἥλιον τῇ ἑσπερῇ λατρείᾳ,
 καὶ τρεπέζης ἀπλομύξας,
 καὶ καθύδιν μέλλοντας.
 μάλλον δὲ καὶ καθ' ἐκά-
 στῶ ὄραν, μίαν δὲ χλὴν
 τῶ θεῶ προσφέροντας, ἴ-
 σον τῇ ἡμέρᾳ δρόμον τρέ-
 χοντας. ἐν δὲ γε τῇ τῆ χι-
 μῶν ὄρα, καὶ τῆ νυκτὸς
 τὸ πλεῖστον μέρος εἰς προσ-
 δουχὰς ἀναλίσκοντας, καὶ
 τὰ γόναλα κάμπλοντας σὺν
 πολλῷ τῶ φόβῳ τῇ δεήσει
 προσέχοντας, μακαρί-
 ζοντας ἑαυτοὺς ἑπὶ τῇ ἑσπερῇ λατρείᾳ.

*ganda: non enim minus,
 quam arbores aquis, il-
 lis nos indigemus uni-
 uersi. Nam neque illa pos-
 sunt esse fructuosa, nisi
 humorem radicibus ebi-
 bant: neque nos precio-
 sissimas pietatis fruges
 fundere, nisi precibus ir-
 rigemur. Quamobrem
 et cum lectulo surgimus,
 anteuertere solem oportet
 DEI cultu, et cum
 mensa accumbimus, et
 cum somni causa cu-
 bamus; imò verò sin-
 gulis horis precatio est
 ad Deum adhibenda, et
 in ea diei cursus confici-
 endus. Hiberno verò
 tempore plurimam tra-
 ducamus noctis partem in
 precib. et magno cum timo-
 re genuflectetes, precati-
 oni operam demus, ac beati-
 tudine nos ipsi dignos,
 Deo colendo, reddamus.*